

ZGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 25.

V Četertik 20. Rožnika.

1850.

Izlaganje Lavretanskih litanij.

(Dalje.)

Vrata nebeške, za nas Boga prosi!

Ni težko dokazati, da je presveta Devica Marija vrata nebeške; po nji je namreč večlovečni Bog k ljudem prišel, torej po nji ljudje k Bogu pridejo.

Po nji je Bog k ljudem prišel. Pred Kristusovim prihodom nihče v nebesa priti ni mogel. Ne Abraham, ne Izak, ne Jakob, ne preroki, ne drugi pravični niso mogli tega doseči. Očak Jakob je rekel: „Žalostin pojdem k svojemu sinu pod zemljo“. I. Mojz. 37, 35. Jakob si je namreč mislil, da bo kmalo šel pod gomilo, v grob, pa tudi v tisti kraj, v kteriga duše mrtvih pridejo in počivajo, v kterim so izvoljeni rešenja pričakovali; da bo kmalo v ta kraj prišel, in se ondi z Jožefom veselil. Od pota v nebesa umirajoči še besedice niso opomnili; zakaj nebes si niso obetali, ker jim je bilo znano, da so njih vrata zaperte, ampak le podzemeljske sedeže. Ta postava je bila od Boga dana. IV. Mojz. 35, 32. „Izgnaní in ubežni se pred smertjo vikšiga Mašnika nikakor ne bodo mogli v svoje mesto verniti“. Izgnan je bil ves človeški rod iz svoje lastne dežele, to je, iz nebeškiga raja, in se nikakor vanj verniti ni mogel, preden ni Kristus, vikš Mašnik, umerl. Tega vikšiga Mašnika nam je Marija dala; po nji je Bog na svet prišel, iz nje je meso nase vzel, v kterim je umreti in naše odrešenje zgotoviti hotel. V tem mesu je v nebesa šel, njih vrata odperl, in nam upanje, notri priti, dodelil. Kristus je tedej vrata, skoz ktere se nam odpre vhod v notranje nebeške hrame; Marija je pa vrata, skoz ktere se odpre vhod do hiše božje same. Pervi vhod v nebesa je bil po Marii, po nji je namreč Sin božji nar prvo na svet prišel, in s človeškim mesam oblečen nam notranje hrame nebes odperl. Zato pravi s. Avguštin v pridigi od rojstva Gospodoviga v imenu Device: „Vrata nebeške sim postala; Sinu božjemu sim duri postala“. In cerkev pozdravlja mater Božjo rekoč: „Usmiljena mati zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeške“. Pa ne le v tem pomenu je Marija vrata ne-

beške, ker je Bog po nji k ljudem prišel; temuč tudi, ker je vsem, kteri milosti božje prosijo, na vsakim kraji, in ob vsakim času odperta. Nekdaj so se per mestnih vratih sodbe deržale, in pravica se je sklepala. Pa tudi Bog je na vratih nebeškiga Jeruzalema sedež svoje pravice imel. V znamenje tega je po grehu naših prvih staršev pred raj veselja Kerubine z ognjenim in švigajočim mečem postavil, da bi vsi umeli, da v nebeški Jeruzalem nobeden iti ne more, če ni popred božji pravici obilno zadosteno bilo. Ko nam je pa milostljivi in dobrotljivi Zveličar s svojimi ranami nebesa odperl, je sodni stol svoje pravice na vratih milosti, to je v Marii postavil, ktere bi vsem, pravičnim kakor grešnikom, ki Kristusove milosti prosijo, vsak čas in na vsakim kraji odperte bile. Zatorej reče sv. Efrem: „Bodi pozdravljeno odperalo vrat nebeškiga raja“.

O Marija! Kristus tvoj Sin je rekel: Terkajte in se vam bo odperlo“. Polni zaupanja bomo tedej per tebi, ki si vrata nebeške, na smertni postelji terkali. Ker pa ne vemo, ali bomo takrat še terkati mogli, zatorej že zdaj terkamo, rekoč: „O vrata nebeške, o duri raja, odprite se nam, da po tebi tisto nebeško čast, večno srečo in vso našo dobroto dosežemo. Vrata nebeške, za nas Boga prosi!“

Zgodnja danica, za nas Boga prosi!

S. pismo pravične zvezdam vpodobva. Tako pravi prerok Daniel od učnikov cerkve: „Kteri so bili učeni, se bodo svetili kakor svetloba neba; kteri so pa veliko drugih v pravici podučevali, kakor zvezde vselej in vekomaj“. Dan. 12, 3. Tudi s. apostelj Pavel čast svetnikov svetlobi zvezd permeri: „Zvezda se od zvezde v svetlobi razloči“. I. Kor. 15, 41. Med temi zvezdami se pa nar bolj sveti prečastita mati Božja, Marija devica, ktera se zdaj v litanijah „Zgodnja danica“, t. j. juterna zvezda imenuje.

Zakaj se Marija devica zvezda imenuje? Veliko zvezd svojo luč od solнца dobiva; Marija pa od Kristusa, kteri je solnce pravice, vso svojo luč ima, kar sama priča rekoč: „Velike reči mi je storil on, ki je mogočin, in sveto njegovo ime“. Luk. 1, 49. — Zvezda vedno na nebu ostane, in nikoli na zem-

ljo ne pade. Presveta Devica je zmeram po nebeško živela, v nebesih je vse svoje želje imela, s srcem in z mislijo je v nebesih prebivala, in na mesene in pozemelske reči ni nikoli srca obrnila. — Zvezda, akoravno je večji, kot vsa zemlja, se vendar majhna vidi zavoljo daljave in visočine, in kolikanj višji je, tolikanj manjši je viditi. Presveta Devica Marija, akoravno je bila večji ne le kakor vsi kralji in knezi, ampak tudi kakor vsi angeli in ljudje, je vendar majhna viditi zavoljo ponižnosti; in kolikanj višji je bila tolikanj ponižnejši. Veliki angel jo imenuje milosti polna, nevesto s. Duha, mater Gospoda: ona je pa na vse to rekla: „Glej, dekla sim Gospodova“. „Glej ponižnost, glej pobožnost“, pravi na to s. Ambrož. Deklo Gospodovo se imenuje ona, ki je za mater izvoljena“.

Zakaj se pa Marija devica imenuje „zgodnja danica“? Zato ker ji je podobna. Zgodnja danica napoveduje, da je konec preteklih noči, in začetnik naslednjega dneva. Tako je tudi Marija devica konec noči in začetnik dneva. Ktere noči, in kteriga dneva? Pred rojstvom Marije device je tema pregreh, noč nevere in zmot svet pokrivala, da niso ljudje ne Boga ne sami sebe prav spoznali. Ko je pa Marija devica rojena bila, takrat se je zgodnja danica prikazala, ktera je svetu napovedala, da se bo zdaj kmalo dan milosti zasvetil, in bo kmalo solnce pravice izhajalo, ktero bo temo malikvanja pregnalo, in lepo svitlobo božjiga spoznanja razsirjalo. To solnce pravice je Kristus, edinorojeni Sin Boga Očeta po božji natori, in Sin presvete Device po človeški natori. — Zgodnja danica pred solncem izhaja in ga sabo perpelja; tako je tudi presveta Devica solnce pravice rodila, „ktero razsvetli vsakiga, kteri pride na ta svet“. Jan. 1, 9. Zato se Marija devica vir luči imenovati zamore, kakor jo klee s. Gregor čudodelnik, rekoč: Česena si, milosti polna, vir luči, ktera razsvetli vse, kteri vanjo verujejo“. — Zgodnja danica priča, da je solnce blizo; torej bežijo ponočne sove, kače, volkovi in druge divje zverine, ki se luči bojijo, ter se po jamah poskrijejo; dnevne tiče pa zbudi in k petju vabi. Marija devica nile napovedavka, ampak tudi mati solnce pravice bila; je torej peklenške zverine, to je hudiče in prazne zmote nevernikov, kakor ponočne tiče prepodila, zbudila je pa božje služabnike in clo angele, kakor visokoletece podnevne tiče, in jih je k božji hvali privabila. — Zgodnja danica bolne razveseli, kterim je bila noč tako dolga; tako razveseli Marija devica grešnike, in jih okrepea; rodila je namreč solnce, od kteriga je prerok Malahija 4, 2. prerokoval rekoč: „Vam, kteri se mojiga imena bojite, bo izhajalo solnce pravice, in zdravje pod njenimi perutami“. Dalej bolne pokrepa, ker s svojo priprošnjo poželjivosti, skušnjave in hude misli odzene in ozdravi. — Zgodnja danica, za nas Boga prosi!

(Dalje sledi.)

Kristjani brez Kristusa.

Kaka nova vera in sleparija je pa spet to? bojo pobožni Slovenci nevoljno zagoderjali. Pa le porasi, ljubi moji! marsikaj, kar se je našim prednikom celo nemogoče zdelo, se današnje dni po svetu godi in tako se tudi vsi resnici najdejo Kristjani brez Kristusa. Česki casnik „Hlas“ v 1. listu t. l. pripoveduje namreč sledečo smešno, pa veliko pomenljivo novico iz Kvedlinburga, luterskiga mesta v Pruski Saksonii: „Pred petmi leti so tamošnji

katolčani dobili svojiga lastniga katolškiga učitelja in vlani tudi dušniga pastirja. Od začetka so bili Luterani tako nesterpljivi in serditi, da katolškim otrokam pogosto niso dovoliti hotli, da bi k svojimu katolškemu učniku v šolo hodili: clo s policijskimi služabniki so jih pogosto od tam odpeljati ukazali. Tode časi so se močno spremenili. Med šestdesetimi otroci katolške šole se najde zdaj osemnajst otrok od popolnoma luterskih starišev (tedaj skoraj tretji del), ktere so stariši h katolškemu duhovnu perpeljali in takole govorili: Mnoge leta smo že hodili v svojo (lutersko) cerkev, pa nismo nič več od Kristusa slišali. Tedaj smo spoznali, da je le v katolški cerkvi prava vera v Kristusa Jezusa, in zato hočemo, da naši otroci katolčani postanejo. Te besede glasno pričajo, da je Kristusova vera v luterskih mestih že tako zibnila, da se pastirji še na priznici več ne upajo, Kristusoviga imena zgovoriti, ampak de le sanjarije svoje lastne pameti ali nespameti razlagajo in prazno slamo mlatijo. Tudi je neki knez izhodnogerške cerkve pripovedoval, ki se je iz Bratislave v Berlin z dvanajst pastirji po železnici peljal, da je en sam izmed njih v božjo naturo Jezusa Kristusa še veroval, vsi drugi pa so mu nasprotvali in se mu smejali. Zato se pa tudi staroverni protestanti, kterim je vera v Božjiga Sina še draga, zaupljivo proti katolški cerkvi ozirajo, in ponovljeniga zjedinjenja z njo že željno pričakujejo. Tudi v Kvedlinburgu vedno veliko takih protestantov h katolški božji službi hodi. Tako piše „Hlas“. — Iz tega se prepičamo, kako resnično je, kar je „Zgodnja Danica“ enkrat od protestantizma povedala, da je namreč popolnoma zgubljenimu sinu podobin, ki je takrat, ko je očetovo hišo zapustil, lepo dedino ali erbijjo seboj vzel; tode v ptuji deželi jo je z razvujzdanimi ženstvi naglo zapravil in glad ga je persilil, da je poslednjič otrebke jedel, ki so se svinjam dajali. Pa ravno lakota mu je oči odperla, da je spoznal svojo zmoto in jo obzaloval, ter se v očetovo hišo nazaj povernil. Ravno tako je tudi protestantizem takrat, ko se je po Martin Lutru iz katolške cerkve izselil, precej lepo dedino svetin resnie seboj vzel, med kterimi je tudi terdna vera bila, da je Kristus v resnici in ne kar po imenu in v priliki Sin božji. Od kar je paprotestantizem v ptuji deželi, to je, zvonaj katolške cerkve, z Belialovimi hecerami: z brezbožno filozofijo in kritiko grešno znanje storil, je leto na leto od svoje lepe dedine več in več zapravil. Preojstra pila Fr. Stravsove kritike mu je odpilila eno sv. resnico za drugo, in v šoli Hegeloviga panteizma se je naučil edini temelj vsiga kersanstva, pozitivno vero utajiti in na prestol božje razodele resnice človeško omahljivo pamet posaditi. Od tistihmal pa je šla tudi zadnja in nar imenitnejši resnica po vodi, da je namreč Kristus pravi Sin božji, Očetu bistveno enak, in de ta Bog ne živi v svetu in v človeku, kakor znotrajni princip življenja in nju duša, temuč de je Bog zvonaj sveta in nad svetam, osebnost bitje, od kteriga je sicer vse stvarjeno, pa od svojiga Stvarnika bistveno različno. Če se hoče tedaj protestantizem v ptuji deželi, brez vere v Kristusa kakor Sinu božjiga, še vendar za nekoliko časa per življenju ohraniti, je permoran, z otrobi neslaniga racionalizma se živiti, ki so nekdanjim nevernikom ostali, in kteri racionalizem se tudi res na vsih protestantskih učeliših visoko hvali. Zaupati pa smemo, da bo ravno ta duhovska lakota

mnogim protestantam oči odperla, de bojo spoznali krivo in pogubljivo pot, po kateri hodijo; in doba že morebiti ni posebno daleč, de se bo celi protestantizem v dve veliki stranki razdelil in razvezal. Stranka rationalistiških lučnjakov, ki je Kristusa božje bitje utajila, bo padla v temo stariga ajdovskega neverstva nazaj: stranka pozitivno vernih protestantov, nikjer drugod resenja iz tolikih zmedov ne zagledavši, se bo pa z zgubljenim sinom čez svojo zmoto razjokala, in v hišo očetovo — v naročje edino prave katoliške cerkve se povernila. Protestantje pa, ako bo šla vražja tajba Kristusoviga božjiga bitja v tej grozni permeri naprej, se bojo že skorej z ravno tisto pravico kristjane imenovali, kakor se „lucus a non lucendo“ imenuje. K—.

Hus in Kristus pred policijo Jozefinizma.

V Wittingau-u, českim mestu, je navada, de se veliki teden po noči med četertikam in petkam veliko mestnjanov na bližnji griček „Lorenzenberg“ poda, kjer se križev pot vodi in Kristusovo terpljenje premišljuje. Po postavah od „Voltèrove“ luči in od bleska „des reinen Kristenthums“ visoko razsvetljeniga, tedaj nočni temi neprijazniga Jozefinizma pa so vse ponočne pobožnosti prepovedane. Wittingausko mestno poglavarstvo je tedaj dobro in potrebno spoznalo, dotično prepoved od leta 1821 mestnjanam letas na novo v spomin zaklicati in ponočni križev pot prepovedati. Ko so pa Wittingaučani to kitoovenčano prepoved na vsih aličnih voglih nabito brali, je šel glasin smeh po celim mestu in izverstna je pušica, ki so jo mestujani „za duhovski blagor ljudstva“ toliko vneti policiji v zahvalo poslali. „Ko se je Husova igra tudi ponoči v glediši igrala“ — se je namreč po celim mestu govorilo — „takrat se ni policiji za ljudstvo ne škodljivo ne nevarno zdelo, v glediša hoditi, Husove zmote gledati in njegovo življenje premišljevati: pa Kristusovo terpljenje ponoči premišljevati, se vé, de bi bilo veliko škodljivi in nevarni“. Mestnjani so tedaj, kakor drugičkrat, po nagonu svojiga serca šli na križev pot: občutljivemu nosu policije pa je mende to govorjenje nekoliko zasmerdelo, zakaj dobro je spoznala, prestop prepovedi „nicht zur ämtlichen Kenntniss zu nehmen“ in je — molčala.

Ni nikakor naš namen ponočnih zberališ posebnost zagovarjati, in to smešnico smo le zato povedali, ker je nauk toliko imenitni, kteriga si iz nje posnamemo. Mi namreč zagledamo v tej dogodbi Husa s svojo stranko in Kristusa z malo čedico svojih prijatlov pred policijo Jozefinizma. Hus dobi pravico, ne le kar po dnevi v časnikih in dnevnikih po kazinih in kavanah itd., temuč tudi ponoči v glediši s svojo puntarsko lučjo tamne glavice sedajnih Čehov razsvetljevati: Kristus sme le kar po dnevi v cerkvah pridigovati, ponoči bi bile njegove pridige škodljive in nevarne (!). Husovim prijatlam se „von Amtswegen“ pohvalin list „Moralitätszeugniss“ podeli, de se sme namreč policija popolnoma zanesti, de se ne bo nič nerodniga in nespodobniga med njimi dogodilo, ko bojo po noči v glediša in iz glediša hodili. Kristusovim prijatlam pa se „von Amtswegen“ grajavni list „Immoralitätszeugniss“ na vse vogle mesta nabije, de se jim namreč ne sme dovoliti

ponoči križevi pot obiskati, zakaj Bog vé! kako strašne pregrehe in razujzdanosti bi se utegnile med njimi dopernašati? —

Vemo sicer in za potrebno spoznamo, de je policije pravica in dolžnost, vse kar je zoper red in pošteno zaderžanje po dnevi in po noči, kjerkoli kaj zapazi, zaterati; pa smo tudi prepričani, de če je preslavni Jozefinizem za potrebno spoznal, ponočne pobožnosti prepovedati, bi bil še poprej in še ojštrej, ako je bil za „reines Christenthum“ res toliko vnet, kolikor se je bahal, zapovedati moral, de naj bi se vsaki dan z mrakom vred tudi vse kerčme in kavana in kazine in glediša zaperle, in vse šemarije in vsi ponočni bali prepovedali; zakaj mislim, de ne bo laž, če rečem, de se je per teh perložnostih saj ravno toliko, če ne veliko več, nespodniga permerilo in se Bog hujši razžalil, kakor per ponočnih pobožnostih. Ta edina Jozefiniska postava kaže razvidno, kakosni de je tisti „reines Christenthum“ bil, kteriga brambovec je bil Jozefinizem, in kdor ni popolnoma slep, lahko vidi, kam de pes tace moli. V tolažbo lučnjakov, kteri se pred povernitvo stare od Jozefinizma pergnane (??) teme tako grozovitno boje, od kar je pravoljubni cesar papirnate stebre Jozefinizma zrušil, pa še enkrat ponovimo, de ni nikakor naša misel bila, ponočnih zberališ zagovarjati ali clo na novo preporečati, temuč naše male opombice naj le služijo v nekoliko karakteristiko Jozefinizma, in naj bojo en kos tistiga panegirika, kteriga vsi katoliški dnevnikarji na njegovim grobu enoglasno derže. Tistim uradnikom pa, kteri bi se zmiram radi mežnarsko službo v katoliški cerkvi opravljali, in po cerkvi snažili in pred cerkvenimi vratmi pometali, damo pomisliti, de je pred državnimi vratmi še ravno tako ali pa še bolj smetno, kakor pred cerkvenimi: če jih tedaj pometanje toliko veseli, naj nar poprej pred domačim pragom za metlo primejo; dela bojo imeli dovolj za veliko — veliko let. K—.

Cerkveno slovstvo.

Gospod Vilhelm Švelec duhovin pomočnik v Radboju na Hrovaškem vabi k naročanju na: „prstonarodno věroučje, iliti popularnu dogmatiku“, ktero je iz českiga g. Val. Jirsika poiliril. Jirsikov ljudski verouk je delo, ktero mende nima sebi enaciga, kakor ga pohvali „časopis pro katolicke duhovenstvo“ rekoč: „Ponašljivo smemo reči, de je izvirno delo, naše delo, kakorsniga dela ne slovansko, ne drugo slovstvo dosihmal ni imelo“. Naročilo 2 gold. sr. (en gold. se mora precej dati) terpi do konca roznika t. t. Prejemajo ga v Zagrebu bratja Zupani. Delo pride na svetlo v dveh knjigah v osmerki na lepim popirju lično natisnjeno. J.

Razgled po keršanskim svetu.

Sveti oče so predsedniku francoske vladije prelepe, po stari šegi malane molitvene bukve v dar poslali. V platnico je tri pavce visok zlat križ vdelan, ki ga je bil Karol Veliki imel. Na prvo stran so papir sami te besede zapisali: Dilectissimo filio Ludovico Bonaparte (Preljubimu sinu Ludoviku Bonaparte).

Iz Jeruzalema se piše: V mestu „Adana“ blizu mesta „Tarsus“ se je 150 odločenih armenskih družin v katoliško cerkev vrnilo. Carigraški patriarh je poslal škofa in duhovne jih zopet perdobiti; ostali so pa stanoviti in so v Rim pisali, de bi se njih šege z

latinskimi spremenile. Tukaj se katoličanstvo vedno razširja. Franciskanarji imajo tiskarnico, v kateri 10 ljudi bukve v sedmerih jezikih natiskuje. V Betlehemu hodi 230 otrok k Franciskanarjem v šolo.

Savojski škofje so Turinskemu nadškofu milo-vavno pismo poslali, v katerim zopet zaterdijo, da brez poveljenja apostolskega sedeža noben škof k deželski gosposki priti ne sme. Škofa Turinske in Genovške škofije v imenu duhovnov terdita, da so duhovni Sikarditovo postavo nejevoljno sprejeli. 57.009 ljudi je ali osebno ali po pismih poprasalo, kako se nadškofu v jeci godi.

V Atenah je bila za srečno vrnitev sv. očeta v Rim zahvalna slovesna masa, per kateri so bili greški minister zunanjih oprav, francoski, avstrijski in bavarski poslanec, kupčijski svetovavci katoliških dežel in veliko družih pobožnih ljudi.

Kakor „Dagliget Ahlehande“ perpoveduje, je mogel Fredrik Olaus Nilsen domačijo popustiti, ker je od kersta krivo učil. Ob enim so pa v mestu Stockholm Borg-a zaperli, ker se je v govoru per delavski družbi bogokletstva kriviga storil, zavoljo ktere pregrehe je še zdaj na Švedskim, kjer so Luterani, smert zazugana.

Odkar je Berolinsko mesto krivoversko, so imeli odnotni katolčani letas pervikrat slovesni obhod s presvetim rešnjim Telesam. Krivoverci, ki so memo šli, so dostikrat obstali, se odkrili in tako slovesnost katolčanov častili, kar je nekaj posebniga za današnje čase.

Frajburški nadškof na Brajzgavskim bo sebi pod-veržene škofo v zbor poklical, kteriga se bodo tedej škofje v mestih Mainz, Rottenburg in Limburg vdeležili. Katolčani na južnim Nemškim so to novico z veseljem sprejeli.

Katoliške družbe v mestih München, Essen in Luxemburg so, kakor je bilo napovedano, res zahvalne pisma do avstrijskega cesarja poslale zavoljo cerkvi dodeljene svobode.

Od čudne pergodbe v mestu Rimini, ki je na Rimskim per jadranskim morji, se že v vsih deželah govori, tako, da se je tudi svetinu očetu v Rim 24. vel. travna od zgodb, ki se tajiti ne morejo, uradno pisalo. Po uradnim časniku „Osservatore romano“ in po družih nar boljih laških, francoskih in nemških časnikih se ta reč takole ima: V cerkvi blagovestov „rešnje kervi“ je bila na perstranskim altarji na platno namalana Mati božja, imenovana „Mati usmiljena“. 12. vel. travna so ljudje per belim dnevu vidili, kako so se oči na podobi odpirale in zapirale. Kmalo je toliko ljudi perderlo, da so mogli vojaki zavoljo miru perstopiti. Ker škofa doma ni bilo, je njegov namestnik pervolil, da se je podoba na veliki altar djala; pa sto in sto jih je še vedno gibanje oči vidilo. Med tem je solnce za božjo gnado šlo; pa oči se gibati niso nehale — v osramotenje teh, kteri so to perkazzen umetni malarii in ukrenjenim solničnim žarkam perpisovali. Ko škof to zvedo, hité domu. Podobi se vzame steklo in oklep; pa oči se odpirajo in zapirajo, vzdigujejo in padajo, kakor popred. Zato škof ljudstvo podučé. 18. imenovaniga mesca se je podoba v veliko cerkev sv. Avguština slovesno prenesla. Od tega časa je celo mesto polno ljudi iz vsih krajev. Cesarski general je iz mesta Bologna nalaš peršel, in ko se je bil od resnične pergodbe preprical, se je zopet nazaj vernil. Dva cesarska oficirja, ki nista hotla verjeti, sta škofa prosila, da bi smela podobu v roke vzeti. In ko sta podobu pregledovala, jih je Marija pogledala, da sta precej na kolena padla, svetinje s pers vzela in jih na podobu kot iz oblube

nataknila. 19. dan zvečer so se škof podobi perblížali, in oči so jih s tako ginljivo ljubeznijo pogledale, da so omedleli. Veliko očitnih grešnikov se je že med tem spreobrnilo; veliko bolnikov je ozdravelo: slepi spregledajo, gluhi zopet slišijo, ranjenim se rane nanaglama zacelijo. Ne sliši se več kletvina, na ktero so on-dotni Lahi tolikanj navajeni. 21. in 22. p. m. so za to postavljeni možje vse natanko preiskovali in resnico poterdili. Tudi prečastitlivi Bedini, pooblastenec sv. očeta za rimske okolice, se je z riminškim škofam k podobi podal in v spričevanje resnične pergodbe srebrn kelih podaril. — Zakaj se vunder dan današnji kaj taciga godi? Sv. Avguštin nam na to odgovori: „Znamnja se dajo nevernim“. Poslednji časi nam pa pokažejo, kako zlo se je nejevera po Laškim razširila. In ravno Laško je, ker je na njem sredi sv. cerkve, v to odločeno, da vero ohrani. Oko Jezusa, kteri se je po pravici luč sveta imenoval, gleda zdaj na nejeverne in grane ljudi ter jih z usmiljenim pogledam razsvetljuje, tolaži in oživlja.

Novi katoliško-politiški časnik, kteriga je družba iskrenih katolčanov na Dunaji izdajati želela, od poglavarja Weldna ni dopušen; nasprotnike katoliške cerkve ta zapoved z radostjo, resnične kristjane pa z žalostjo in zavzetjem napolni.

Odbor častitih škofov se je zdej spet na Dunaji sošel, da bi se z ministerstvom zastran unih zadev, ki še niso razločene, pogovoril in jih k zaželenimu koncu perpeljal.

Sklepi škofski z bora na Dunaji, v ktere je že tudi cesar pervolil, se najdejo natisnjeni z važnim predgovorom; na prodaj jih ima gosp. Lercher po 30 kraje.

Ljubljanska škofija. V tekočim mescu sta spet dva duhovna umerla: 8. t. m. gosp. Matevž Zore, duhoven na Kerškim, in 10. gosp. Matevž Kavčič, fajmošter v Soderšici.

Milostljivi knezo-škof so mestno faro in dehantijo v Kranji čast. gosp. Antonu Kosu, dozdašnjimu dehantu v Idrii podelili.

Spomin.

(Po nemški: „Rückerinnerung.“)

Nekdajni srečni, trikrat srečni dnevi!

Z veseljem spomnim se na vas;

Ker zmiram, noč in dan, in davi in drevi

Serce po teb' zdihuje, zlati čas!

Obsijaj me, prelepo jutro drago!

Ko ugledal sim življenja svit,

Ko brez skerbi serce veselo — blago,

Kaj hudo je, ni ved'lo še ločit'.

Nedolžnost let poprejšnih me objemi,

Blagost zgubljena prid' nazaj —

Nekdajni sreče up me spet prevzemi,

K' si tukej mi obetal več en raj!

Zastonj po teb', veselja čas! zdihujem,

Zastonj si te nazaj želim;

Kot roža sahne in zvone, omedlujem,

In grobu svojimu nasprot' hitim.

Dežela lepa! kjer cvetó evetlice,

K' jih hudi časi tu moré;

Dežela! kjer otro se vse solzice —

Tam vse britkosti prosto bo sercé.

Od spanja smert' vsi enkrat bomo vstali,

Ko božji glas nas zbudil bo —

Na večno tam od truda počivali:

Oj, kak bo to veselo, kak lepo!

P.